Cătălin Bizdadea
Timpul este doar o maşină

Cătălin Bizdadea
Timpul este doar o maşină

Nu visa... era atât de sigur încât îşi muşcă limba şi urlă de durere... nu visa, şi totuşi... îl cuprinse o panică devastatoare, inima îi bătea ca un ciocan, transpira prin toţi porii... timp de câteva clipe rămăsese suspendat undeva, într-un alt plan, într-o altă conştiinţă... gol, sentimentul de gol îi arsese sinapsele ca o flacără vie, proiectându-l într-o stare de confuzie generală... pentru câteva momente îşi privi palma cu degetele răsfirate şi un sentiment puternic de extraneitate îi pompă în vene... sări de pe scaun, repezindu-se pe coridor, fugind bezmetic, desculţ, simţind cum tremura din toate încheieturile, ca un arc, simţind gambele cum i se încordează dureros, ca într-o menghina... se reîntoarse în camera mică de cămin, stors, cu inima zvâcnindu-i de frica, o frică paroxistică, pe care nu şi-o putea explica... se aruncă pe pat, încercând să adoarmă... valurile de adrenalină nu-l lăsară însă să pună capul pe pernă... tremura... se ridica, plimbându-se prin cameră, cu capul în palme.. o senzaţie de melancolie teribilă şi impunătoare îi gâtuia orice reacţie, ca un drog meschin...

... Se îmbracă la repezeală, îşi împinse pachetul de ţigări în buzunarul de la blugi, trânti usa şi se coborî scările în fugă, lovindu-se de câţiva tineri ce fumau liniştiţi pe culoar... ajunse în stradă... aerul toamnei era rece şi îi făcu bine pe moment, înţepându-i nările şi domolindu-i un pic mintea răvăşită... simţea încă o presiune puternică în tâmple, ca şi cum nişte cleşti nevăzuţi îi strângeau capul... îşi duse mâna mecanic de mai multe ori prin păr, aproape sigur că *"ceva"* îl strângea... începu să fugă bezmetic, pradă celui mai straniu sentiment de frică pură pe care îl avusese vreodată... nici nu putea să gândească, însă era sigur că începea să înnebunească, că îşi va pierde minţile inexorabil... acest gând, ca un vierme, îl făcu să plonjeze într-o mare de melancolie, simţind cum viaţa i se scurge din el, pe lângă el, cum mintea il părăseşte... frânturi de viziuni il

arătau deja orbecăind pe holurile vreunui sanatoriu obscur... încercă să alunge imaginile proiectându-şi mintea în exterior...

Ajunse la metrou... era seara deja, poate un pic după zece şi peronul era aproape gol, dezolant de gol... doar doi oameni pe partea cealaltă, unul cu o plasă în mână, nemişcat, celălalt aşezat pe scaun, picior peste picior cu un ziar între degete al cărui foşnet reverbera pe pereţii murdari ai staţiei... se mişca de colo colo, tremurând, încerca să-şi aprindă o ţigară însă numai gândul de a fuma îi aprinse un început de greaţă peste care simţi că nu poate să treacă... simţea că ameţeşte, ca şi cum conştiinţa începe să i se dizolve, să i se transforme în altceva, în ceva fizic şi detaşabil, ca o piesa stricată ce poate fi aruncată... se simţea atât de fragil şi împresurat de o frică teribilă, avea senzaţia că nu mai este el, propriul trecut i se părea desprins dintr-o lume îndepărtată, faţa, gri şi fără contur precis... vagonul metroului opri cu uşa chiar în dreptul lui... urcă... se privi în geamul vagonului şi o senzaţie de greaţă, de nestăvilit, puse stăpânire pe el; ceva îl făcea să nu se recunoască, privindu-se, ca şi cum acum se vedea pentru prima oară... buzele, ochii negri şi obosiţi, părul în dezordine, chipul acela necunoscut... simţea cum ceva sau cineva încearcă să iasă din propriul corp... se simţea străin, ca un prizonier fără memorie trezit într-o închisoare din carne şi oase... se lăsă aproape inert să cad pe o banchetă, privind în jos... habar nu avea unde merge... vroia doar să uite, să adoarmă şi... să se trezească plin de transpiraţie şi să urle de bucurie că nu a fost decât un vis, un coşmar odios, dar ireal... dar nu putea... nu era un vis... era o stare reala şi puternică, impregnată în sine cu forţa unei convingeri... începu să întoarcă privirea în toate părţile... un sentiment adânc înrădăcinat care acum ieşea la suprafaţă îi spunea că este urmărit, că cineva il priveşte de la distanţă... că ochi invizibili il pironesc din penumbre macabre, cu gânduri ostile... citise câte ceva despre paranoia şi simţea că a înnebunit de-a binelea... era însă surprinzător că nu pierduse conştiinţa mediului încojurător... mirosul îi era intact, văzul la fel, metroul, scaunele, oamenii, chiar dacă atinşi de o umbră de ciudăţenie, erau reali...; el însuşi, în ciuda sentimetului de derealizare, nu-şi pierduse conştiinţa propriei persoane, avea intacte în minte datele despre sine, era studentul X, care se pregătea de examen, din oraşul Y... simţea însă că privea lucrurile de undeva

dinlăuntrul său, ca un spectator, ca un observator obligat... şi valurile de anxietate nu încetau să-l asalteze, il adulmecau ca lupi hămesiţi, gata să muşte din carne vie...

Deodată o văzu pe ea... fata blondă, cu picioarele strânse sub scaun, privind absentă în faţă... ceva inteligibil îl atrase spre ea, simţind că era singura care putea să îi ofere un răspuns; avea ciudatul sentiment că o cunoaşte, că ea este într-un fel sau altul părtaşă la propriul calvar:

— Ce se întâmpla cu mine? Izbucni el, când ajunse lângă fată, prinzând-o cu degetele tremurânde de umăr...

Fata se sperie şi se smuci de lângă el, refugiindu-se în celălalt capăt al vagonului gol; erau doar ei... i se păru că vede pe faţa fetei o grimasă, ca o expresie a scârbei amestecate cu frica... era sigur ca ea ştia ceva... îi era atât de familiară...

La staţia următoare coborî, păşind apăsat... ieşi la suprafaţă, alergând pe scările rulante şi intră în prima farmacie... acolo, lumina neonului îi produse o durere ascuţită în tâmpla, de care încercă să scape acoperindu-şi ochii cu palmele... apoi se apropie de vânzătoare.

— Vreau să vorbesc cu un psiholog, vă rog daţi-mi numărul unui psiholog, unui medic... vocea însă părea că nu era a lui, parcă venea de departe. Asista cuprins de panică la felul în care sunetele îi ieşeau din gât şi formau cuvinte inteligibile faţă de care nu se simţea deloc responsabil

Fata de la ghişeu avea părul negru şi drept, şi buzele foarte roşii, un detaliu care, în mod straniu, îi mări anxietatea; îl privi cu teamă, vădit incomodată de cererea neobişnuită... paznicul farmaciei ieşi dintr-un colţ, îl prinse de braţ şi îl aruncă în stradă, înjurând printre dinţi...

Căută cu privirea un internet cafe, debusolat... se afla în centrul oraşului şi în curând observa semnul luminos deasupra unui gang... intră împleticindu-se ăi se aşeză la primul calculator... găsi repede adresa unui doctor, îşi notă numărul în agenda telefonului, plăti şi ieşi afară în noaptea rece întretăiată de claxoanele maşinilor de pe bulevard..,

Sună, sprijinindu-se cu mână de un perete

— Alo?

Vocea de la celalalt capăt era gravă, însă liniştitoare... simţi cum se agaţa de ea ca de un colac de slavare...

— Alo.. bună seara... aş avea nevoie de o programare... e

destul de urgent...

Auzi foşnetul unor hârtii şi o tuse uşoară:

— De-abia mâine dimineaţă la 10; e bine aşa?

Aprobă şi închise... mâine la 10... simţea că explodează... se îndreptă spre cămin, pe jos, cu mâinile în buzunare... luminile aprinse de pe bulevard îi făceau ochii să lăcrimeze; mergea tremurând şi tresărind la fiecare claxon sau zgomot mai pronunţat...

Noaptea nu reuşi să adoarmă... cum închidea ochii, mintea îi era invadată de imagini înspăimântătoare, ca un caleidoscop nebun şi deranjant... frânturi de imagini, culori şi sunete, însoţite de pocnete în urechi... avea inima în gât şi valul de anxietate îi ridica parul în creştetul capului... adormi într-un târziu, spre dimineaţă... se trezi deodată urlând, însă incapabil să se mişte... simţea cum o umbră difuză îl ţinea apăsat pe saltea... încercă să urle însă nici un sunet nu îi ieşea din gură; cu cât se forţa mai mult cu atât sentimentul înspăimântător de panică îl paraliza, lăsându-i mintea să se zbată ca într-o cuşcă... se trezi într-un final, ud leoarcă... respirând sacadat... şi cu aceeaşi presiune în jurul capului... acelaşi sentiment dezgustător de derealizare îl stăpânea, ca un voal straniu şi invizibil, de care nu putea să se dezlipească...

Dimineaţa caută ceva de mâncare în frigider, îşi făcu o cafea şi plecă spre cabinetul psihologului... ajuns acolo, sala de aşteptare i se părea prea mică, oamenii prea aproape de el, înghesuindu-se... simţea vorbele celor din jurul lui ţesându-se într-o reţea de cuţitaşe ce-i secerau nervii cu precizia unui bisturiu...

În sfârşit i se strigă numele... îi luă câteva clipe bune să se dezmeticească... apoi intră în cabinet şi luă loc pe canapea... doctorul din faţa sa era trecut de prima tinereţe, cu cearcăne ca nişte pungi sub ochi, părul cărunt şi aceeaşi voce blajină.

— Să vedem... ce vă deranjează?

Îi spuse totul, incoerent dar insistând pe simptomele fizice şi pe senzaţiile ciudate care-i transformaseră ultimele ore din viaţă într-un calvar:

— Hmm... aţi traversat vreo perioadă mai stresantă în ultimul timp?

— Nu... nu mai mult decât de obicei...

— Pe plan personal ? Vreun eveniment mai deosebit?

Se gândi... nimic... avea o familie banală, era un student normal, a cărui viaţă până acum fusese mai degrabă fadă...

— Vi s-a întâmplat vreodată să auziţi voci?

Întrebarea îl terifie de-a binelea... cu siguranţă medicul insinua că era nebun de legat; spuse adevărul:

— Niciodată...

Doctorul scrise ceva în carneţel, apoi îi înmână reţeta:

— Este o nevroză... pe fond de stres... aici aveţi schema de tratament, mergeţi la farmacie şi ne vedem în şase luni...

Ieşi afară, neîncrezător... ajuns la facultate, acelaşi sentiment de extraneitate îl însoţi pe culoar, până în sala de curs... Prietena lui il prinse de mana şi încerca să-l sărute, râzând... se eschiva, privind-o cu teama... i se părea o necunoscută... ceva îl împingea să o respingă... se ridică de pe scaun, spuse că are ceva urgent de făcut ce uitase să facă mai devreme şi se repezi în stradă, respirând adânc, cu mâinile pe genunchi, aplecat ca pentru a vomita... Apoi auzi ca prin vis sunetul scurt al telefonului ce-l atenţiona că tocmai primise un mesaj... deschise mesajul şi aproape că se clatina*:" Simţi deja că te poţi trezi?"* mesajul îl înspăimântă până la lacrimi... aproape inconştient aruncă telefonul pe asfalt, urmărindu-l cum aluneca sub roţile maşinilor... apoi începu să fugă spre casă, bezmetic...

... Se trezi leorcă de sudoare, cu un gust metalic în gură şi cu gâtul uscat... era întins pe spate, însă nu recunoscu camera în care se afla... era o sală cu plafonul înalt, de unde cobora o lumină orbitoare... deasupra lui, un bărbat spân, cu ochii roşii, îl privea zâmbind... simţea că inima îi bate dement, ca o bombă cu ceas... încercă să se ridice dar braţele şi picioarele îi erau imobilizate de curele...

— Nu serveşte la nimic să te opui... spuse bărbatul, ridicând deasupra sa o seringă din metal, căreia îi testă presiunea apăsând uşor pe piston, până când câteva picături dintr-un lichid albastru se scurseră prin acul subţire...

... Apoi se trezi în camera să de cămin, fără vlagă... afară era încă amiază şi razele reci de noiembrie treceau nestingherite prin perdelele nespălate... se ridică şi merse la baie, simţind o durere în braţul drept... o durere pulsatilă, ca o înţepătură... apoi i se păru că poate să şi o audă... un ticăit la început aproape imperceptibil, apoi din ce în ce mai desluşit...

se repezi spre cutia cu antidepresive şi înghiţi două pastile... apoi încă două benzodiazepine... vroia să uite totul, să fie totul ca mai înainte, însă valul straniu de anxietate îi obtura mintea fără să-şi dea seama de unde vine... se simţea ca o frunză în vânt, ca o fiinţă detaşată de lumea în care trăise până acum... avea sentimentul ciudat că se afla în apropierea unui eveniment devastator pentru sine, un cataclism care îl va afecta mai mult decât moartea... simplul gând că va înnebuni îl terifia şi simţea cum cade înlăuntrul său ca într-un puţ fără fund... avea ameţeli aproape continue şi doar când reuşea să se aşeze în pat putea să îşi calmeze diabolicul carusel care îi cotrobăia prin creier... un voal acid şi persistent de melancolie îl însoţea ca o umbră, simplă existentă părându-i-se absurdă şi lipsită de orice logică şi sens...

Simţi nevoia să iasă afară, schilodit de anxietate... ajuns în stradă, se îndrepta spre centru, uitându-se cu frică în dreapta şi în stânga: oamenii îl priveau, sau cel puţin şi se părea că îl privesc, unii cu insistenţă şi reproş... durerea din braţul drept îl sperie de-a binelea, pentru că creştea în intensitate, iar sunetul straniu care acompania puseurile de durere îl dispera continuu: *tic-tac, tic-tac...* ca o părere, o părere pe care o putea auzi, dar pe care nu o putea identifica... se gândi că era o simpla halucinaţie, însă nu avea cum să o testeze... el era singurul care o putea dovedi... durerea continua la fel de cadenţată, în ritm cu sunetul: tic-tac...

Ajunse în centru şi ridicând ochii văzu o terasă deschisă, unde la o masă, un bărbat şi o femeie serveau cafele şi păreau angajaţi într-o conversaţie relaxată... ceva îl îmboldi să se apropie... cafeneaua era într-un colţ de intersecţie, iar el se afla de partea cealaltă a străzii... se uita cu atenţie şi un voal de panică începu să-i urce pe şira spinării, ca un vierme... se sprijini cu mâna de stâlpul semaforului şi privi mai atent cuplul de peste drum: îngheţă... ochii i se încleştară şi sunetul pulsatil deveni din ce în ce mai puternic, mai agasant: bărbatul de la masă, care acum sorbea dintr-o cana de cafea era el însuşi; îşi scutură capul ca să alunge vedenia, paşi în fată până în mijlocul străzii, neluând în seamă claxoanele iritante... însă se recunoscu fără dubiu, era el, aceeaşi frizură, aceeaşi ochi, aceeaşi constituţie uşor adusă de spate; inima îi bătea şi privea aproape inert... apoi se apropie... fata întoarse capul spre el... fata blondă din

metrou... îl privea acum mirată, cu o urmă de neînţelegere în colţul buzelor roşii... apoi se privi pe sine în ochi... durerea din braţ era din ce în ce mai ritmică, mai intensă, tic-tac, tic-tac... bărbatul îl privi înapoi, intrigat... se apropie şi mai mult şi îşi lăsă mâinile pe spătarul celui de-al treilea scaun, liber; aplecat asupra mesei de sticlă, îşi văzu reflecţia şi un tumult de spaimă îi invadă creierul: fata din oglindă era a unui bătrân cărunt, cu faţa ridată şi pungi mari sub ochi... îşi privi mâinile... *tic-tac, tic-tac...* apoi...

... Explozia îi lichefie conştiinţa, dar avu timp să simtă cum din interiorul său valuri de flăcări grele se propagă instantaneu în întregul oraş, demolând clădirile cu suflul puternic... într-o fracţiune de secundă, stiu ce se întâmpla, îşi aminti zidurile reci ale închisorii, tribunalul, sentinţa şi laboratorul plin de lumini orbitoare... era un Imitator, una dintre armele diabolice ale galaxiei, o maşina complexă şi temută... un prizonier ce-şi ispăşea pedeapsa trecând prin iluzia timpului încărcat cu moarte... ultimul gând pe care îl auzi, înainte să se prăbuşească în beznă, aproape şoptit: *Timpul este doar o maşină...*